

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: K. D. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, trvale bytem „X“, naposledy hlášen na adrese „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.5.2016, č.j. CPR-9842-2/ČJ-2016-930310-V238,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3.5.2016, č.j. CPR-9842-2/ČJ-2016-930310-V238, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11.3.2016, č.j. KRPU-66961-66/ČJ-2015-040022-SV-CV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České

republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se taktéž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované jsou v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1, odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a dále v příkrém rozporu s ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce se žalovaný nedostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobce, respektive špatným způsobem právně posoudil námitky žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, toto rozhodnutí nedostatečně přezkoumal a tím, že neodstranil již zjevnou nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí, zatížil i své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

Zdůraznil, že se nemůže ztotožnit se závěrem správních orgánů, že bylo nezbytné a nevyhnutelné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, a to především s ohledem na zcela zásadní zásah žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, naprostou nepřiměřenost daného rozhodnutí a zanedbatelnou závažnost protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil na území České republiky. Rovněž je žalobce přesvědčen, že mu nelze správní vyhoštění uložit, neboť je nutno jej považovat za rodinného příslušníka občana EU.

Žalobce namítá, že správní orgány nezjistily řádně skutečný stav věci. Sice se již oproti předchozímu rozhodnutí zrušenému rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19.10.2015, č.j. 42 A 18/2015-32, zabývaly podrobněji situací homosexuálů ve Vietnamu, nicméně podklady, ze kterých vycházely, nelze považovat za relevantní, neboť se jedná především o rozličná periodika, či sdělovací prostředky, jejichž vypovídací hodnota je diskutabilní. Ve Vietnamu, kde vládne dlouhodobě jedna strana, která ovlivňuje jak soukromý život svých obyvatel, tak média, se v periodikách může jevit jako liberální země, nicméně realita bývá často jiná. Žalobce trval na tom, že vycestování do země původu by pro něho i jeho přítele bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Dle žalobce se žalovaný s touto námitkou vypořádal nedostatečně, když do jisté míry dezinterpretoval výsledky účastníka řízení i jeho druha. Žalobce rozhodně neuváděl, že by život pro něho a jeho partnera měl být v zemi původu snadný a oba uvedli život ve Vietnamu až jako poslední možnost.

Dále žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zohlednily dlouhodobý a relevantní partnerský vztah žalobce s panem P. Q. D., který má trvalý pobyt na území SRN, když mu nepřiznaly postavení účastníka řízení. Tím byl postižen na svých právech nejen pan P. Q. D., ale i žalobce. Žalobce trval na tom, že jeho přítel je na řízení přímo zainteresován a toto řízení se jej přímo dotýká.

Dle žalobce pak žalovaný zcela nedostatečně posoudil přiměřenost svého rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány nezohlednily závažnost porušení právních předpisů spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky v délce kratší deseti dnů za situace, kdy žalobce na území České republiky legálně pobýval déle než osm let. Zdůraznil, že na území České republiky má známé a přátele a nepohybuje se pouze v rámci své komunity. Za nejzásadnější považuje skutečnost, že žije

s partnerem, který má legální pobyt v SRN. Trvá na tom, že správní vyhoštění nelze uložit za situace, kdy by se jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Dle žalobce je žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s principem proporcionality, kdy jediným přestupkem žalobce byl pobyt na území ČR bez víza v řádu několika dnů po osmiletém legálním pobytu. Přiměřenost rozhodnutí se musí dle žalobce poměřovat vzhledem k závažnosti prohřešku cizince a důvodům proč ke spáchání přestupku došlo. Takováto úvaha však dle žalobce v rozhodnutí chybí. Žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány nevzaly v potaz, že byť i krátké správní vyhoštění by žalobci znemožnilo žádat v blízké době řádně o pobytové oprávnění v České republice nebo v SRN. Zároveň by jej stigmatizovalo na delší dobu a jeho návrat do zemí EU by se tak stal velice obtížným.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Ve svém písemném vyjádření žalobce odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný má ta to, že správní orgány po opakovaném projednání věci postupovaly v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami. Dále žalovaný trval na tom, že správní orgán prvního stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný dále uvedl, že má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Zdůraznil, že v daném případě veřejný zájem na uložení opatření formou správního vyhoštění převážilo nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce a jeho přítele.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že žalovaný nesprávně zhodnotil stav věci a neodstranil nepřiměřenost rozhodnutí ani v opakovaném projednání věci po zrušení původního rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu. Uvedl, že druh žalobce žije v SRN, kde má trvalý pobyt. Vztah žalobce a jeho druha je však žalovaným bagatelizován s poukazem na možnost realizace vztahu ve Vietnamu. Bagatelizace vztahu má odraz rovněž ve skutečnosti, že druh žalobce nebyl ustanoven účastníkem správního řízení. V důsledku toho se nemohl vyjádřit k podkladům správního rozhodnutí a nemohl podat ani odvolání. Nepřiměřenost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce rovněž i ve skutečnosti, že z jeho strany došlo k velmi krátkému neoprávněnému pobytu na území ČR a ze strany správního orgánu existovala jiná možnost jak na tuto skutečnost reagovat – například uložení povinnosti vycestovat. Uvedl, že po uložení správního vyhoštění je mnohem těžší opětovně získat oprávnění ke vstupu a pobytu na území členských států EU. Právě s ohledem na skutečnost, že druh žalobce pobývá v SRN, považuje žalobce uložení správního vyhoštění za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

Žalovaný se z účasti na jednání soudu předem řádně omluvil s tím, že souhlasil s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71

odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce žalobce, že žalobou napadeným rozhodnutím dojde k zásadnímu zásahu do jeho rodinného a soukromého života protože mu vlastně ani správní vyhoštění uložit nelze, neboť je nutno jej považovat za rodinného příslušníka občana EU, soud uvádí, že tato námitka je zcela nedůvodná. Žalobce se totiž v daném řízení dovolává vztahu se svým partnerem panem P. Q. D., který disponoval v době vydání napadeného rozhodnutí oprávněním k trvalému pobytu na území SRN. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že cizince disponujícího trvalým pobytem v členské zemi EU nelze považovat bez dalšího za občana EU. V tomto směru tedy shledal soud argumentaci žalobce jako zcela lichou.

Dále žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami týkajícími se situace homosexuálů ve Vietnamu. Prvostupňový správní orgán vycházel při posouzení otázky, zda dochází v zemi původu žalobce k pronásledování osob s homosexuální orientací z celé řady veřejně dostupných zdrojů na internetu, které zcela konkrétně v prvostupňovém rozhodnutí identifikoval. Správní orgány rovněž při hodnocení této otázky vycházely z informace MZV č.j. 112865/2003-LP ze dne 9.4.2003, ze které vyplývá, že postoj občanů a státních orgánů k homosexuálům je poměrně tolerantní. Rovněž správní orgány vycházely i z vyjádření žalobce a jeho přítele, která provedli v rámci správního řízení. Žalobce se do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 12.1.2016, č.j. KRPU-66961-56/ČJ-2015-040022-SV-CV, vyjádřil výslovně, že ve Vietnamu kvůli své sexuální orientaci žádný problém neměl a že ví, že ve Vietnamu lidé stejného pohlaví spolu běžně žijí. Žalobce rovněž do protokolu uvedl, že z tohoto pohledu by pro něho nebyla žádná překážka společného soužití jeho a jeho přítele ve Vietnamu. Přítel žalobce pak v rámci výsledku svědka uvedl do protokolu ze dne 12.1.2016, č.j. KRPU-66961-57/ČJ-2015-040022-SV-CV, že je ochoten do Vietnamu v nejhorším případě za žalobcem jezdit. Uvedl, že v Hočiminově městě spolu páry s homosexuální orientací žijí ve společné domácnosti.

Z uvedených vyjádření žalobce a jeho přítele jednoznačně vyplývá, že nemají obavy z pronásledování pro svou sexuální orientaci v zemi původu a nelze tuto skutečnost z jejich subjektivního pohledu považovat za něco, co by jim bránilo v možnosti vrátit se do Vietnamu. Správní orgány pak vycházely z veřejně dostupných informací na internetu, které byly v prvostupňovém rozhodnutí zcela jednoznačně identifikovány. Prvostupňový orgán rovněž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2011, č.j. 9 Azs 5/2011-68, kterým byla odmítnuta pro nepřijatelnost kasační stížnost občana Vietnamu domáhajícího se udělení azylu v České republice z důvodu pronásledování ve Vietnamu pro homosexuální orientaci. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že menšinová sexuální

orientace není ve Vietnamu kriminalizována, a ačkoliv mají obecně osoby s menštinovou sexuální orientací ve Vietnamu složité postavení zejména s ohledem na vazby k vlastní rodině, nedochází v obecném slova smyslu k natolik intenzivním újmám, nátlaku či ústrkům, které by odůvodňovaly poskytnutí azylu. Správní orgány dle soudu zcela správně vyhodnotily skutečnost, že když není odlišná sexuální orientace důvodem k udělení azylu, není ani důvodem vylučujícím možnost vyhoštění osoby s homosexuální orientací do Vietnamu. Správní orgány se rovněž zabývaly otázkou právní úpravy vztahu osob stejného pohlaví, která dokonce umožňuje svatby osob stejného pohlaví.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány se řádně a zcela dostatečně zabývaly otázkou možnosti vycestování žalobce do země původu s ohledem na jeho sexuální orientaci. Současně se soud zcela ztotožnil se závěrem správních orgánů, že sexuální orientace žalobce není na překážku jeho vycestování do země původu.

Dále žalobce namítal, že byla nesprávně vyhodnocena otázka účastenství v řízení jeho přítele P. Q. D. Dle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. V tomto směru správní orgány dospěly k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce a jeho přítel nikdy nežili ve společné domácnosti, jejich vztah je založen na krátkodobých nepravidelných návštěvách v prostředí vypůjčených bytů či penzionů, není jejich vztah možné považovat za natolik pevný, trvalý a intenzivní, aby zakládal důvod pro posouzení přítele žalobce jako účastníka daného řízení o správním vyhoštění. S tímto hodnocením se soud plně ztotožnil. Dle soudu není možné vyhoštění žalobce do země původu v situaci výše popsaného vztahu považovat za skutečnost, která by se přímo dotkla práv jeho přítele, zvláště za situace, kdy samotný přítel žalobce při svědecké výpovědi uvedl, že by žalobce mohl případně navštěvovat i ve Vietnamu. Soud se plně ztotožnil i stvrzením žalovaného, že pouze citové vazby nemohou založit účastenství v řízení o správním vyhoštění. Soud konstatuje, že považuje vyhodnocení účastenství ve vztahu k příteli žalobce ze strany správních orgánů za souladné s právními předpisy i skutkovým stavem. Proto tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Dále žalobce namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění s ohledem na zásah do jeho rodinného a osobního života a ve vztahu k závažnosti jeho prohrěšku proti právním předpisům upravujícím pobyt cizinců na území České republiky. Žalovaný se touto otázkou poměrně obsáhle zabýval na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány konstatovaly, že žalobce přicestoval na území České republiky z čistě ekonomických důvodů. Má zde kamarády, se kterými občas zajde do restaurace. Větší část pobytu pobýval žalobce na Rakovnicku, jeden rok v Praze a v Jirkově byl asi měsíc. Na území České republiky nemá žádné příbuzné ani blízké osoby. Jeho rodina žije ve Vietnamu. Rovněž délka pobytu žalobce v České republice není dle správních orgánů natolik zásadní, aby bránila návratu do země původu. Správní orgán rovněž poukázal na skutečnost, že i přítel žalobce ve své výpovědi uvedl, že v případě vyhoštění žalobce, by jej navštěvoval ve Vietnamu. Na základě všech výše uvedených skutečností, které správní orgány vzaly v potaz při posouzení přiměřenosti zásahu uloženého správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce dospěl soud k závěru, že danou otázku správní orgány posoudily zcela dostatečně a správně. Soud zdůrazňuje, že skutečnost, že žalobce a jeho přítel si zvykli na život v členských zemích EU, nemůže být na překážku vyhoštění žalobce v případě naplnění

zákonem předpokládaných podmínek. Na tomto místě soud podotýká, že žalobce i jeho přítel jsou občany Vietnamu a nic jim nebrání (jak bylo uvedeno již výše), aby svůj rodinný a osobní život společně rozvíjeli ve společné zemi svého původu, neboť žádné objektivní důvody (kromě ekonomických zájmů) nebrání příteli žalobce v přesídlení za žalobcem do Vietnamu. Tuto námitku vyhodnotil soud tedy rovněž jako nedůvodnou.

K námitce, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s principem proporcionality ve vztahu k závažnosti přestupku žalobce proti právním předpisům upravujícím pobyt cizinců na území České republiky, soud uvádí následující. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza či oprávnění k pobytu v řádu několika dnů ode dne 15.3.2015 do 23.3.2015. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci až na tři roky, pobývá-li na území České republiky bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu. Žalobci bylo správní vyhoštění uloženo s dobou zákazu vstupu na území členských států EU v délce šesti měsíců, tedy při spodní hranici zákonného rozmezí. Při stanovení délky zákazu vstupu tedy dle soudu správní orgány jednoznačně přihlédly k míře závažnosti porušení právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na území České republiky. Doba uloženého správního vyhoštění je tak dle soudu přiměřená závažnosti porušení příslušných pobytových předpisů.

K námitce, že správní orgány nevzaly v potaz, že účastníku řízení uložené správní vyhoštění znemožní žádat v blízké době o řádné pobytové oprávnění na území České republiky, soud uvádí, že dle právních předpisů není vyloučeno, aby po uplynutí doby uložené v rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce žádal o povolení pobytu na území členských států EU. Rovněž se soud plně ztotožňuje s názorem žalovaného, který konstatoval, že dopustí-li se cizinec porušení právních předpisů upravujících pobyt cizinců na území státu, musí strpět následky, které z takového protiprávního jednání vyplývají. Správní vyhoštění bylo uloženo žalovanému dle soudu zcela v souladu s platnými právními předpisy.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. července 2016

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová